

כ הרמב"ן בתשובה קצב ומהר"א בשם הרשב"א ורובו חס. ג שם בסמ"ג דמייק. ד הנהגות מלכות פסק ג מהלכות שבת צמוד ופיר אחרות חס. ח שם בשם פאון. ד שם בשם פאון ומהשבת הרא"ש כ"ל ר.

יֵאָף אִם רוּצָה לְלַמֵּד או (א) * לְהַתְפַּלֵּל מִיָּד. הגה היו ידיו מלכלכות, (י) ששפשף בהן, אפלו הכי אינו מברך על נטילת ידים (סמ"ג סימן כו מ"ע): **ב. * יִהְיֶה טִיֵּל מַיִם וְלֹא שִׁפְשָׁף, אָף עַל פִּי שֶׁצִּירָף לְבָרֵךְ אֲשֶׁר יִצַּר, אֵין צִירָף לִטַּל יָדָיו (י) יֵאָלֵא מִשּׁוּם נִקְיִית * או מִשּׁוּם הַכּוֹן:** **ג. * הִטִּיל מַיִם וְהִסִּית דַּעְתּוֹ מִלְּהִטִּיל מַיִם, וְאַחֵר כִּךָּ נִמְלָךְ וְהִטִּיל מַיִם פַּעַם אַחֶרֶת, צִירָף לְבָרֵךְ (י) (ב) שְׁתֵּי פַעַמִּים אֲשֶׁר יִצַּר:** **ד. יֵאֵין שְׁעוֹר לְהַשְׁתִּין מַיִם, כִּי אֶפְלוּ לִטְפָּה אַחַת תֵּיב לְבָרֵךְ, שְׂאֵם יִסְתֵּם תִּנְקֵב מִלְּהוֹצִיא תִטְפָּה הַחַיָּה הֵחָה קֶשֶׁה לוֹ, וְתֵיב לְהוֹדוֹת:**

ח הַלְכוֹת צִיצִית וְעִטִּיפְתּוֹ, וְכו' י"ז סְעִיפִים:

א. (א) (ב) * יִתְעַשֵּׂף בְּצִיצִית וּבִכְרָךְ (ב) (ג) מַעְמֵד: **ב. כִּסְדֵּר עֲטִיפְתּוֹ, כְּדָרֵךְ בְּנֵי אָדָם שְׂמֹת־כַּסִּים בְּכִסּוֹתָם וְעוֹסְקִים בְּמִלְאֲכָתָם, פַּעַמִּים בְּכִסּוֹי הָרֹאשׁ פַּעַמִּים (א) בְּגִלּוֹי הָרֹאשׁ.**

שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה

שהתחיל לו תאנה לא יברך, ואם פן מפל שכן בזה. ומה שכתב לענין יוצא מבית הפסא, עין באילה רבה דמוכח מסימן קסה דאין צריך, ועין סימן רכו. ומפל מקום לש מחמירין על עצמם כמו שכתבתי לעיל סימן ד בשם מחזיק ברכה דרמב"ן קשישאי ודו עבדי הכי לרוח שלש פעמים אחר וציאותו מבית הפסא, עין שם: **ו שְׁתֵּי פַעַמִּים, עַן בְּאֵר הַיֵּטֵב.** כתב בשאלת יעקב חלק א סימן טו, דאף על פי שיש לישב דברי הגאון, מפל מקום נראה שלא לברך אלא פעם אחת, וגדולה מזה, שאם לא ברך אשר יצר עי שהוקק להטיל מים שנית, שוב אין לו לברך על הראשונה עד שיתיל שנית, וברך פעם אחת אשר יצר ותו לא, עין שם. ועין סעיף קטן א מה שכתבתי בשם תשובות מהר"א נחום ד"ל שכן נראה. וכתב בברכי יוסף, דמי שהטיל מים ונמלקן והטיל פעם שנית, ואחר זה נסתפק אם ברך אפלו פעם אחת, לא יברך כלל, דשםא ברה, ולדעת האחרונים בברכה אחת סגי, ונשה יברך ברכה שאניה צריכה, עין שם. ובמחזיק ברכה כתב הטעם שאין לומר בזה ספק ספקא ולהצריך ברכה, עין שם:

ו יתעשף. עין באר היטב ורוצה לומר הטיל קטן. ומוכח שלא היה דרכם לישן בטלית קטן, ותמאב בסימן כא דאינא דעזא שאסור לישב בטלית קטן, אלא שנהגו להקל. ואמנם בשם האר"י ד"ל כתב שיש לישן בטלית קטן, ושם אכתב בזה: **ו מעמד.** עין באר היטב. ומה שכתב שחלק על הבית יעקב, פן מבאר גם פן בשאמת אריה סימן לב שכתב, כשקב לברך על הטלית צריך לברך בשעה שמתחיל ביד ורוצה להתעשף בו, לא בשעת עטוף, דאין זה עובר לעשייתו, כיון שברך חלה עליו מצות ציצית מדברינן להתעשף בציצית, עין שם. ובשלישי צבור כתב לענין הברכה להתעשף, לדעת הט"ו סימן תרמב והבית יעקב נראה דסבירא ליה, דצדק המצוה נקראת כשמשלך הנפשות לאחוריו אחר העטוף, ולכן טוב לברך סמוך לעקר המצוה, כמו שכתב הרשב"א חלק ב

בְּאוֹר הַלֶּכֶה

א * לְהַתְפַּלֵּל מִיָּד. עין במשנה ברוך, בשם ארצות החיים ועין בפרי מגדים שנסתפק אם יודמן על צד הקרי עוד ספק אחד על דרך משל שרוצה לטעם קדם תפלה ובר שטבחו במשקה דמי תרי ספקי דשמא הלכה כמאן דאמר דעל טבולו במשקה צריך לברך על נטילת ידים ועוד דשמא הלכה כמאן דאמר דכל היום צריך לברך לתפלה, עין שם. ובארצות החיים הסכים דיוכל לברך על נטילת ידים אם גודמן לו זה אחר שעשה צרכיו לגדולים, ולא משמע ספק ספקא, דכזה דעתו שלא לברך, רק משום דכלאו הכי דעת רב הפוסקים דלתפלה יוכל לברך בזה: **ב * הִטִּיל מַיִם וְלֹא שִׁפְשָׁף.** עיף זה לא מירי לתפלה, דשם צריך לטל אף בלא הטיל מים כלל. ודע עוד, דאם שפשף צריך מדינא לטל, ואם שפשף ביד אחת, אין צריך מדינא רק אותו יד, כדמוכח במסכתא יומא ל ע"א, ותגו רבנן, הלכה בסעודה וכו', עין שם, והשנה רק משום הכון: *** או משום הכון.** עין לקמן בסימן צא סעיף ב, וצריך עיון. ואולי לזה כון הגר"א כמה שצ"ע. ועין פ"ק א דשבת, ורוצה לומר דף י ע"א, שמשם נובע הדין ושלחן ערוך:

ב (ה) אָלֵא מִשּׁוּם וכו'. ואם אין לו במה לטל, אף על פי כן (א) צריך לברך אשר יצר. ואפלו אם שפשף, משמע לעיל בסוף סימן ד, במגן אברהם סעיף קטן כה דמהני לברכות אם מנקה ידיו בכל מידי דמנקה: **ג (ו) שְׁתֵּי פַעַמִּים.** כדמצינו לענין תפלה, שאם טעה ולא התפלל שחרית מתפלל מנחה שמים. אבל (ו) הרבה מהאחרונים תולקין על פסק זה וסוברין דשאני תפלה שהיא במקום קרבן ושנה בו תשלומין, מה שאין כן באשר יצר שהיא ברבת הודאה, יוצא בהודאה אחת על הרבה פעמים, כמי שאכל שתי פעמים והסית דעתו ביניהם, שמברך ברבת המזון אחת על שתייהן, ויש להקל בספק ברכות. ולכתחלה (א) נכון לזהר לברך תכף אשר יצר אחר הטלת מים, דשמא יצטרך עוד אחר כך להטיל מים. והוא הדין בגדולים:

א (א) יתעשף בציצית. מיד (א) אחר נטילת ידים, כדי שלא ילך ארבע אמות בלא ציצית: **(ב) מעמד.** רוצה לומר, (א) העטיפה והברכה שתייהן בעמידה, העטיפה, משום דכתיב לכם, וילפינן גזרה שונה מעמר דכתיב גם פן לכם, וכעמר כתיב מהחל תרמש בקמה, ותרשינן בקומה, והברכה, משום (א) דכל ברבת המצות צריך להיות בעמידה. והוא רק לכתחלה, דבדיעבד (א) יצא בשתייהן בכל גווי. והסכימו רב האחרונים (א) דלכתחלה צריך להיות הברכה קדם העטיפה, דהינו בשעה שהוא אומרו בידו ורוצה להתעשף בו, דזהו עובר לעשייתו ממש, ולא יקדים בשעה שצדין הטלית מקפלת, דזהו עובר דעובר: **ב (ג) בגלוי הראש.** דאף על גב דמברכינן להתעשף, כסוי הגוף לתורה הוי עטוף והוא עקר העטוף, ועוברי דרכים, שפנתיין הטלית כשהוא מקפל

שְׁעָרֵי הַצִּיּוֹן

(א) בית יוסף ופרי מגדים: **ב (ג) פשוט:** **ג (ד) ב"ח ושל"ה וסגן אברהם ותנ"ך ושא"ר אחרונים, דלא כט"ו:** (ס) שלחן שלמה: **א (ה) סגן אברהם:** (ז) סגן אברהם: (א) בית יוסף: (ז) אחרונים: (ס) העלת סמיר ונחבש ותשאנת ארצה ובאר הנה"א, דלא כסתיי אדם:

לוח עמוד היומיו: שבי"ז ד סיון תשס"ב יום א יא אייר תשס"ו יום ב יו נסון תשע"ב יום ג כג אדר תשנ"ו יום ד כט אדר א תשס"ב